

Lene Kaaberbølová

DIVŮČARKA

ZKOUŠKA
OHNĚM

Divočarka

Zkouška ohněm

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová

Divočarka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Lene Kaaberbølová

DIVŮČARKA

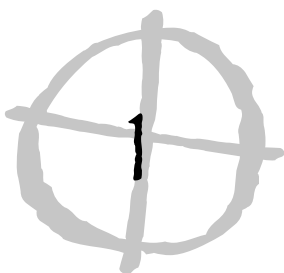
ŽKOUŠKA
OHNĚM

Lene Kaaberbølová

DIVŮČARKA

ZKOUŠKA
OHNĚM

MOŘSKÁ KOČKA

Uprostřed schodiště seděl kocour a ne a ne se hnout.

Většího kocoura jsem v životě neviděla. Byl velký jako labrador kamaráda Oskara a také stejně černý. V přítmí u venkovního vchodu do sklepa mu oči svítily jako dva žluté neony.

„Ehm... čičí? Smím se tudy protáhnout?“

Ne.

Neřekl zrovna „ne“, ale bylo to na něm prostě znát. Nedřepěl tam pro nic za nic, nebo snad náhodou. Seděl tam, protože tam prostě sedět chtěl. Protože po mně něco chtěl.

Musela jsem do školy. Už tak jsem vyrážela trochu pozdě a vzhledem k tomu, jak fičelo a pršelo, nepojedu na kole moc rychle. Nebude to ani dvakrát příjemná jízda. Navíc jsem neměla chuť vysvětlovat matikářce

Hanne, že jsem přišla na hodinu pozdě podruhé během čtrnácti dní proto, že jsem se neodvážila protáhnout kolem černé kočky.

„Kšáá,“ zasyčela jsem na kocoura. „Tak šup! Zmiz! Sypej!“

Jen rozevřel chřtán a předvedl mi růžový jazyk i řadu bílých zubů, delších a ostřejších než běžné kočičí zuby. Rozhodně také uměl líp syčet než já.

Popostrčila jsem kolo po nájezdu a stoupla na další schod. Teď nás od sebe dělily asi dva metry. Prudce jsem se napráhla.

„Jdi už!“

Nehnul se ani o milimetr.

Rozhodně nejsem nejodvážnější holka na světě, jenže zrovna v tu chvíli jsem se mnohem víc bála matikářky Hanne než toho kocoura. Zhluboka jsem se nadechla a rozeběhla se co nejrychleji po schodech nahoru. Buď uhne, nebo...

Kocour vyskočil. Nikoli však do strany nebo zpátky, ale přímo proti mně. Vrazil mi do hrudi a já chvíli neviděla nic jiného než jeho černou lesklou srst. Zavrátala jsem a skutálela se pozadu ze schodů. Skončila jsem dole u vchodu do sklepa a kolo i kočka dopadly na mě. Hlavou jsem se praštila o tvrdý beton a loket si odřela o hrubou zeď. V šoku z kocoura jsem tam zůstala nehnutě ležet. Srdce mi bušilo až v krku. Propaloval mě žlutýma zářivýma očima, drápy mi zarýval do pláštěnky a skrz mikinu pod ní až do holé kůže. Celý

výhled mi vyplňoval černý chlupatý stín a za ním jsem viděla jen olověně šedivé nebe a déšť, který ve velkých studených kapkách dopadal na nás oba.

Kocour pozvedl přední tlapu s vytasenými drápy roztaženými doširoka. U špiček je měl mléčně bílé a blíž ke kořeni šedomodré.

„Ne,“ šeptla jsem. „Nedělej to...“ Ačkoli jsem sama pořádně nechápala, čeho se bojím. Zpola jsem ležela na levé paži, ale snažila jsem se ho odstrčit pravou rukou. Kožich měl mokrý a ztěžklý nejen deštěm. Páchl řasami, mořem a slanou vodou. A já s ním nedokázala hnout ani o píd'.

Šššss.

Bleskově mi sekl prackou do obličeje a já cítila, jak mi zaryl drápy do kůže nad nosem, přímo mezi obočí. Okamžitě mi začala téct krev, řinula se mi po kořeni nosu a musela jsem zamrkat, aby mi nevtekla do oka. Dál jsem tam ležela, ochromená a potlučená, ovšem mořský kocour se přikrčil a já vnímala, jak mi hrubým teplým jazykem drhne čelo.

Olizoval krev z rány, kterou mi sám způsobil.

„Kláro! Tak co je? Přijdeš pozdě!“

Mámin hlas se ozval z pracovny. Zplihle jsem stála v předsíni neschopna slova. Po chvíli vyšla ven.

„Beriško,“ vyděsila se. „Co se ti stalo?“

Zavrtěla jsem hlavou. Chvěla jsem se po celém těle. Hlava mě bolela, rána na čele mě štípala a pálila a já měla dojem, že na sobě stále cítím mokré kočičí tělo a pach řas, soli a krve.

„Kocour,“ zašeptala jsem. „Byl tam... kocour.“

Nepočítala jsem s tím, že mi bude věřit. Představovala jsem si, že mě podrobí křížovému výslechu a prohlásí, že si vymyslím. Protože jak často asi někoho napadne obří černá kočka?

Jenže máma nic z toho neudělala. Jen na mě zírala.

„To ne,“ vypadlo z ní. Nic víc. A pak se rozplakala.

Zřejmě bych měla pár věcí vysvětlit. Moje máma rozhodně nebrečí kvůli každé prkotině. Celkem vzato dost vydrží. Pracuje jako novinářka, je takzvaně na volné noze, protože má vlastní firmu a živí se psaním článků pro všechny noviny, co jí za ně zaplatí. A je jich poměrně dost, protože je dobrá a daří se jí objevovat zajímavé příběhy. Táta s námi už nebydlí, odstěhoval se, když mi bylo pět, takže je máma zvyklá být skoro na všechno sama.

I teď se rychle vzpamatovala a našla kufřík s lékárníčkou. Pustila se do čištění rány na čele i na lokti,

přítom svírala mobil mezi ramenem a uchem a snažila se dovolat doktorce.

„Jste... sedmí... v pořadí,“ ohlásil tichý hlásek kdesi v telefonu. Máma ho prudce zaklapla a došla do kuchyně pro pytlík mražené kukuřice a utěrku.

„Tumáš,“ podala mi to. „Přitiskni si to na tu ránu. Zajedeme tam spolu.“

„Kolo,“ napadlo mě. „Zapomněla jsem si ho zamknout.“

„Na to se vybodni. To je teď fuk. Obleč si suchou mikinu, kdo ví, jak dlouho tam budeme čekat.“

Zase to byla ona. Máma, co má všechno pod kontrolou, máma, co se o mě vždycky postará. Jenže já nemohla zapomenout na její bezmocný povzdech: „To ne.“ Ani na výraz v jejím obličejí, než si zase nasadila mateřskou masku.

Musela jsem myslet na to, jak zírala s pusou dokořán, celá pobledlá kolem rtů. Na slzy, které jí vytryskly do očí.

Jako kdyby právě nastal konec světa.

KOČIČÍ HOREČKA

„Tady tohle je na pět dní,“ oznámila lékařka a podala mámě recept na penicilin. „A Kláro... Tu kočku už znovu nepokoušej, ano?“

„Já ji nepokoušela,“ řekla jsem. Hlava mi třestila a z nějakého důvodu mi připadala větší a teplejší než obvykle. Po injekci proti tetanu jsem měla rozbola-
vělé rameno, mezi očima mě pálily a svědily kočičí škrábance. Zdálo se mi naprosto nespravedlivé, že se naše jinak milá doktorka chovala, jako by to celé snad byla moje vina.

„Určitě ne,“ chlácholila mě. „Prozatím se ale raději drž od koček dál.“ Znovu vzhlédla k mámě. „Zavolejte mi, kdyby okolí rány zarudlo, oteklo nebo se na něm vytvořily puchýřky. Nechceme přece, aby dostala nemoc kočičího škrábnutí.“

„Nemoc kočičího škrábnutí?“ zopakovala nevěřicně máma. „Co to je?“

„Mnoho koček přenáší nežádoucí bakterii bartonellu. Je možné ji přenést na člověka, ovšem penicilin by ji měl včas zlikvidovat. Nedělejte si kvůli tomu starosti.“

Já si starosti nedělala, nebo aspoň ne nijak moc. Spíš jsem se bála, že by se to kočičí monstrum mohlo vrátit.

Cestou domů jsme se zastavily nejprve v lékárně v Nádražní ulici a pak v naší nejoblíbenější pizzerii La Luna.

„Hawai se sýrem navíc?“ zeptala se máma.

„Jo,“ souhlasila jsem, přestože mi přišlo trochu zvláštní kupovat si pizzu v poledne. Jenže ze zataženého nebe stále lilo jako z konve a já se cítila po těle malátná jako při silné chřipce. Nevěděla jsem, jestli mi na to pomůže přehnané množství rozteklého sýru, ovšem za pokus to stálo.

O tom, že bych měla jít do školy, nepadlo ani slovo. Máma se chovala tak, jako by bylo jen otázkou času, než mě ta bakterie bartonella skolí, a to i navzdory důkladnému vyčištění ran jódem, lihem a borovou vodou, o penicilinu nemluvě. Když jsme snědly pizzu a sklidily ze stolu, tak jsem si u sebe v pokoji chtěla trochu zahrát

na počítači, máma mě ale místo toho donutila schoulit se s knihou pod prošívanou deku na posteli pro hosty u ní v pracovně. Připadalo mi to moc fajn, o tom žádná, ale získala jsem pocit, že mě chce mít na očích.

Chvíli po třetí hodině odpoledne mi na telefonu píp-la esemeska. Od Oskara. „Proč jsi nepřišla do školy?“ stálo v ní. Nevěděla jsem, co přesně mám odpovědět, vysvětlovat, že mě škrábla kočka a možná z toho budu nemocná, bylo nějaké složité. Takže jsem nakonec napsala jen „Marodím :(“, přestože to nebyla pravda – alespoň zatím.

V noci se mi o tom kocourovi zdálo. Čekal na mě u vchodu do sklepa, stejně jako ve skutečnosti. Ovšem nenapadl mě a místo toho si jen dlouze a spokojeně protáhl kočičí hřbet a zívł, takže jsem měla možnost spatřit celý jeho chrup. „Teď jsi moje,“ oznámil mi a olízl si tlamu růžovým jazykem. „Moje, moje, moje...“

„Mami?“

„Ano, Klárko?“ Posadila se s trhnutím na posteli. Byla tak bdělá, že jsem si nebyla jistá, jestli vůbec spala.

„Mami, já mám asi horečku...“

Za čelem mi bušilo a měla jsem pocit, jako bych měla paže i nohy vytahané a bezvládné, jako by pořádně ne-
držely na těle. Světlo z máminy noční lampičky se mi
očima zavrtávalo až do mozku. Na chvíli jsem oči za-
vřela, ale ani to nepomohlo, hned se mi zamotala hlava
a já skoro neudržela rovnováhu.

Máma mě posadila na kraj postele a přiložila mi
ruku na čelo.

„Úplně hoříš,“ podotkla. „Bolí tě to tady?“

„Jo.“

„Lehni si sem. Zavolám na pohotovost.“

Pohotovostní lékař ale zjevně nevyjížděl jen kvůli
tomu, že dvanáctileté holce vyskočila teplota. Ležela
jsem v mámině posteli se zavřenýma očima a slyšela,
jak se s ním hádá, znělo to vzdáleně a zastřeně, přes-
tože seděla skoro hned vedle mě.

„Jenže ten penicilin nezabírá,“ říkala. „Má vysokou
teplotu, přes čtyřicet stupňů!“

Na chvíli mě přemohla dřímota. Krásně to tam
vonělo čerstvě vypraným povlečením, mámou a jejím
šamponem, cítila jsem čistotu a bezpečí, ale stejně
jsem se neodvážila úplně usnout. Ta kočka tam pořád
byla, cítila jsem to. Čekala na mě ve snu.

„Chceš se napít vody?“

„Ne, díky...“ V krku mě pálilo a bolelo, takže se mi
nechtělo nic polykat, přestože jsem měla docela ží-
zeň.

„Asi by ses ale měla něčeho napít. Dala by sis kolu? Štávu?“

„Třeba lok štávy.“

Donesla mi ji, načež se znovu odebrala do kuchyně a já slyšela, že si staví vodu na kávu. Vzala si s sebou mobilní telefon a někomu zavolala.

„Tady Milla Asková. Promiňte, že volám tak pozdě, ale bezpodmínečně potřebuju mluvit se svou sestrou...“

Načež zavřela dveře, takže jsem zbytek neslyšela. I přes horečnaté blouznění mě to překvapilo. Samozřejmě jsem věděla, že má máma starší sestru, nikdy jsem se s ní však nesetkala. A vůbec jsem nechápala, proč se jí máma snaží dovolat ve dvě hodiny ráno. Pracuje snad jako lékařka? Ne, najednou jsem si vzpomněla, že se teta Isa živí jako výtvarnice. Jednou jsme ve výloze obchodu viděly obrázky s kachnami, které vypadaly jako živé. Na velké ceduli stálo „Design Isa Asková“ a ty obrázky byly drahé jako pes. „Taky se jmenuje Asková,“ prohodila jsem a ukázala na ceduli. Tehdy jsem byla menší, bylo mi asi osm nebo devět let. „To proto, že je to tvoje teta,“ pravila máma. Obrázky si nicméně nekoupila, a když jsem se zeptala, zda bychom tetu Isu nemohly někdy navštívit, utrouсила máma jen něco ve smyslu, že bydlí „hodně daleko na venkově“, jako kdyby snad bydlela ve Vnějším Mongolsku, kam se člověk dostane jen se psím spřežením nebo vrtulníkem.

Víc jsem toho o tetě nevěděla. Tak proč teď je „absolutně nutné“ se jí dovolat?

Znaveně jsem zavřela oči a vlastně se o tom neodvažovala spekulovat. Ve tmě za očními víčky jsem slyšela mňoukat kočku. *Moje, moje, moje...* Znovu jsem oči otevřela. Dokonce si myslím, že jsem si trochu poplakala, hlavně proto, že jsem si připadala strašně unavená, a přesto si už netroufala usnout.

Máma za zavřenými dveřmi do kuchyně zlostně zvýšila hlas. Stále jsem nerozuměla každému slovu, ale zaslechla jsem „nutné“ a „život mojí dcery“.

Život mojí dcery? Srdce mi poskočilo. Myslí si, že umírám? Na nebezpečné bakterie neumírají zdaleka jen vetché stařenky v pečovatelském domě.

„Mami?“ zavolala jsem. Jenže mě přes zavřené dveře neslyšela a určitě se taky soustředila na hádku po telefonu.

Posadila jsem se. Buch. Mezi oči mě praštilo kladivo, přímo doprostřed toho kočičího škrábance. Zanaříkala jsem. Hrozně moc to bolelo a ne a ne to přestat.

„Mami?“

Zvedla jsem se. Dveře do kuchyně se mi zdály několik kilometrů daleko, nakonec jsem se k nim však dobelhala.

„... to asi budu muset,“ řekla máma. „Stejně prostě nepochopím, jak někdo může být takhle lhostejný, když...“

Vtom mě zahlédla.

„Ale no tak, beruško moje. Posad' se, než se mi tu skácíš.“ Rychle se odvrátila, jenže já to viděla. Plakala. Zase.

Mámy nemají brečet. Mají být dospělé a silné a starat se o svoje děti. Jak jsem říkala, zrovna dvakrát odvážná nejsem a už vůbec ne tolik jako Oskar, ale myslím si, že i Oskar by teď měl na mém místě nahnáno.

„Nadiktujte mi její adresu,“ prohlásila máma úsečně. „Zbytek už si stejně budu muset zařídit sama.“ Roztržitě si do bločku na dveřích lednice naškrábala několik písmen a stroze se rozloučila s člověkem na druhém konci. Když se znovu otočila na mě, tak už měla slzy setřené a maminkovsky se na mě usmívala.

„Beruško, vyrazíme na výlet. Myslíš, že to zvládneš?“

ROPUŠÍ JED A SLINY UŽOVKY OBOJKOVÉ

Jely jsme dlouho. Máma zadní sedadlo naší modré kiy vystlala polštáři a mně se jelo vlastně celkem dobře až na to, že se mi čím dál víc točila hlava a v uších mi podivně hvízdalo, trochu jako kdyby kolem mě kroužil protivný komár, jen to znělo hlasitěji a blíž, jako kdyby mi uvízl v uchu. *Moje, moje, moje.* Určitě jsem na chvíli usnula, protože jsme se najednou ocitly za městem a ta tam bylo pouliční osvětlení i dopravní hluk, obklopovala nás jen tma a občas zasvítla světla jiného osamocené auto. Stěrače přejížděly po předním skle, *ííííu-ííu, ííííu-ííu*, a do střechy auta bubnoval déšť.

„Nemohly bychom si pustit rádio?“ zeptala jsem se. Napadlo mě totiž, že bych pak třeba to komáří bzucení neslyšela tak intenzivně.

„To víš, že ano. Leží se ti pohodlně?“

„Je to fajn,“ odpověděla jsem.

V reproduktorech praskalo, jak se máma snažila naladit nějakou stanici, která se dala jakž takž chytit. Ozývaly se hlasy a přerývaná hudba, jenže zase zani-kaly v rádiovém šumu.

„Nechytáme tu dobrý signál,“ poznamenala. „Ne-mám raději pustit cédéčko?“

„Asi jo.“

Našla album Electry, o němž věděla, že se mi líbí. Mezi hlubokými basy a údery bicích ostře zazněl zpě-vaččin jasný silný hlas: „Go where you gotta go, no matter how far,“ zpívala. „Mama always told me, got-ta be who you are, can't be nobody else, gotta seek your own star, gotta be... gotta be... gotta be who you are.“

Chvíli jsem jen tak poslouchala. Když jsem se sou-středila na Electru místo na komáří bzučení, měla jsem pocit, že mi v hlavě buší o něco slaběji. Tak jsem sebrala odvahu.

„Mami?“

„Ano, beruško?“ Přerádila a trochu zrychlila. Všimla jsem si, že jedeme do kopce.

„Je to... Je ta nemoc... Dá se na to umřít?“

Sundala nohu z plynu a auto prakticky hned ztra-tilo rychlost, protože jsme stoupaly do hodně prud-kého svahu. Pak se na sedadle otočila a pohlédla na mě.

„Klárinko, takhle vůbec nepřemýšlej!“ vykřikla. „Za chvíli už budeme u tety Isy a ta nám pomůže. Všechno bude zase dobré, ano, kočička?“

„Jo,“ zamumlala jsem. „Tak jo.“

Utrousila jsem to ale hlavně kvůli ní. Protože když zase zrychlila a vezla nás dál tmou a deštěm, nedokázala jsem přestat myslet na jednu věc.

Neřekla ne.

Auto se na hrbolaté cestě tak kymácelo a třáslo, že máma musela s kiou jet šnečím tempem.

Posadila jsem se. Vleže mi všechno to nadsakování připadalo strašně nepohodlné. Upírala jsem oči dopředu a snažila se zorientovat. Světla z předních reflektorů poskakovala po šterkových svazích, loužích a vysoké mokré trávě. Cesta vedla spíš širokým hlubokým úvozem. Po obou stranách se břeh zvedal do výše jednoho nebo dvou metrů, a přestože už přestalo pršet, bylo vidět jen několik málo hvězd, protože jsme projížděly lesem vzrostlých smrků černých jako uhlí.

„Už tam budeme?“ zeptala jsem se.

„Za devět minut,“ oznámila máma. „Nebo tak to alespoň uvádí navigace. Nejspíš ale nebere v potaz, co je tohle za cestu.“ Pokusila se vyhnout nějaké díře, jenže

kvůli svahům úvozu se jí to moc nepodařilo. Grrrrrr. Něco zaškrábalo o podvozek kiy. Možná že ta úvaha o vrtulnicích a psích spřeženích nebyla tak úplně mimo.

Netrvalo to devět minut, spíš dvacet, než jsme zahnuly vpravo přes dřevěný můstek a zahlédly mezi stromy daleko vpředu světlo.

„Musí to být tady,“ prohlásila máma. „Nikdo jiný by rozhodně na takové samotě, kde lišky dávají dobrou noc, nebydlel.“

Projely jsme brankou a přes malou pastvinu, pak máma zastavila na dvoře mezi dvěma budovami. Už tam parkoval malý staříčkový Morris Mascot s černými boky a bílou střechou. Oba domy měly doškovou střechu a zdi postavené nikoli z běžných cihel, nýbrž z balvanů, tedy z polního kamene. V jednom domě se svítilo. Máma otevřela dveře od auta a já ucítla mokrou hlínu, smrkový les a vůni hořícího dřeva. Dveře byly půlené, jako někdy bývají ve stájích. Vrchní část byla otevřená a stála v ní vysoká hrbatá žena s indiánskými copy. Ne, moment. Nebyla hrbatá. Ten hrb měl peří, oči a křídla. Byla to sova. Hleděla na nás se zájmem, jako kdyby přemýšlela, zda nás neslupne k snídani.

„Pojďte dál,“ vyzvala nás ta cizí žena se sovou. „Podívám se, co s tím zmůžu.“

Tak to byla moje teta Isa.

Teta zatopila v peci ve zvláštní velké místnosti, která mi připomínala něco mezi dílnou a obytnou světnicí. Ve velkém hrnci to bublalo a v pravidelných intervalech zpod pokličky vycházely obláčky páry a ostré vůně. Podél všech stěn, kde nebyla okna, se tyčily skříně a regály a na poličkách nestály jen knihy, ale také džbánky, skleničky a bedny s náradím a řady košíků vycpaných novinami – později jsem zjistila, že v některých přezimovávali ježci a plšici. Dále bylo v místnosti pár křesel, která k sobě nepasovala, dva dlouhé stoly a ponk. Světlo vycházelo ze dvou petrolejových lamp a nikde jsem neviděla televizi.

Ležela jsem na staré osezené pohovce, která páchla psem. Přes vlastní peřinu jsem měla dvě deky ze zbytků vlny. Přesto jsem mrzla. Teta Isa se ke mně chovala mile, k mámě však o poznání méně, aspoň tak mi to připadalo.

„Jen klidně spi,“ řekla mi. „Tady se ti nemůže nic stát.“ Její hnědé oči měly barvu podzimního listí a já z nějakého důvodu jejím slovům věřila.

„Ten kocour...“ zašeptala jsem.

„Tady není,“ prohlásila. „Sem může vstoupit jen s mým svolením.“

Nebylo třeba nic vysvětlovat. Všechno už věděla. Nechápala jsem jak. Ovšem nesmírně se mi ulevilo, že tomu prostě a jednoduše rozuměla.

Na mámu mluvila úplně jinak. Hlas měla tak britký, že by se o něj dalo pořezat.

„Měla jsi přijet dřív.“

„Jak asi?“ ozvala se máma. „Stalo se to dnes ráno.“

„Ano. Ale dvanáct jí bylo v březnu, ne?“

Máma neodpověděla hned, přestože to nebyla až tak těžká otázka. Nejdřív jsem si říkala, že ji to možná zmátlo stejně jako mě – nechápala jsem, co s tím mají společného moje narozeniny. Jenže z její odpovědi jasně vyplývalo, že nebyla zmatená ani trochu, jen rozzlobená a vystrašená.

„Není jako ty,“ pravila. „Je to milá, bystrá a hlavně normální holka.“

Teta Isa se na mámu dlouze zadívala. „To asi teď rozebírat nebudeme,“ prohlásila. „Teď musíme především srazit horečku, aby se děvenka zase postavila na nohy.“

To by bylo fajn, díky, projelo mi hlavou. A kdybyste mě k tomu ještě zbavily bolesti hlavy...

Teta Isa nadzvedla pokličku a velkou lžící přelila trochu tekutiny do hrnku.

„Tumáš,“ řekla a podala mi ho. „Je to hořké, ale pomůže ti to.“

„Co to je?“ zeptala se máma nedůvěřivě.

„Ropuší jed a sliny užovky obojkové,“ prozradila jí teta Isa. „Cos myslela?“

Zděšeně jsem vzhlédla, vtom jsem však v podzimně hnědých očích zahlédla jiskru.

„Ne,“ uklidňovala mě. „Jenom si utahuju z tvojí mámy. Je to vrbová kůra a bylinky, které zvýší účinek

penicilinu. A až to vypiješ, lehce tě namasíruju za krkem a na hlavě. Všechno dohromady ti udělá dobře.“

A taky že ano. Ropuší jed, nebo co to bylo, chutnal upřímně řečeno naprosto příšerně, jenže pak se teta Isa posadila na pohovku, položila si mou hlavu do klína a začala mě prsty rychle a měkce hladit po krku, přes šíji až nahoru do vlasů. Bylo to hodně příjemné. Jako kdyby ze mě s každým pohlazením mírně snímala bolesti hlavy. Dokonce ani trochu nebolelo, když mi zatlačila na značně opuchlé a poraněné čelo.

Pracovala prsty a přitom si pobrukovala melodii, která neměla slova a zvláště trhavě stoupala a klesala, rozhodně jsem tu píseň neznala. Někdy se mi zdálo, jako kdyby dokázala zazpívat dva tóny najednou, jeden hluboký a druhý vysoký. Nevím proč, ale vybavil se mi vítr, déšť a vůně podzimního listí. Uprostřed toho všeho jsem slyšela, jak bouchly dveře. Otevřela jsem oči, které se mi už klížily.

„Mami?“

„Za chvíli se vrátí,“ řekla Isa. „Bylinky a divoká píseň nejsou nic pro ni.“

„Divoká píseň?“

„Pšššt. Nepřemýšlej tolik. O tom si můžeme popovídat později.“

Nakonec bolest hlavy zmizela nadobro. Přemohl mě spánek, avšak ve stínech nečíhala žádná mořská kočka.

SÝKORY MODŘINKY A STRAŠÁCI DO ZELÍ

Probudila jsem se bez horečky. Pro změnu jsem téměř nemohla dýchat. Na hrudníku mi leželo něco těžkého, teplého a chlupatého a funělo mi to do obličeje. Otevřela jsem oči a pohlédla přímo do vrásčitého, hnědobíle strakatého psiho obličeje.

„Hele,“ zašeptala jsem. „Promiň, ale nemohl bys prosím tě...“

Zabušil ocasem do peřiny a nadšeně mi olízl tvář teplým růžovým jazykem.

„Trumbero,“ zavolala teta Isa. „Dolů!“

Pes se neochotně o několik centimetrů posunul směrem k mým nohám.

„Slez!“